

Universitat d'Alacant, un problema complex per resoldre

Malgrat els esforços de la dreta per simplificar fins a l'absurd el problema de la Universitat d'Alacant, el que és cert és que el tema és molt complex i la seua anàlisi exigeix un esforç d'honoradesa.

Amb molta precaució, començaríem dient que, si s'haguessen cobert totalment les 137 places dotades (càtedres, agregadurries i adjunties) en distints Consells de Ministres des de l'any 1981, la situació actual seria, possiblement, bastant diferent, ja que la distribució de crèdits a les universitats es fa en funció del nombre de professors/nombre d'alumnes de cada universitat.

La majoria d'aquestes places no han estat cobertes per diversos motius, segons les fonts d'informació que es consulten. Així, l'acumulació de places dotades i sense cobrir ha perjudicat la Universitat i el seu futur. La via adoptada per a suprimir aquestes places és molt senzilla: no es va contemplar ni una pesseta en els pressupostos generals de l'Estat. Hi ha una dada que convé retenir —les places dotades i no cobertes en la Universitat d'Alacant suposen el 25% de la plantilla—, mentre que la mitjana en la resta de les universitats es troba entre el 10 i el 12%.

Convé saber que els mateixos que van muntar la

campanya contra l'Estatut en el tema de les «lengües» són els qui han malparlat del «govern socialista». S'ha de resituar el problema i afirmar clarament que un «govern de dretes» no augmentaria el dèficit públic.

S'ha intentat plantejar un tema molt complex dins del tòpic enfrontament Alacant-València, en lloc de plantejar, per exemple, que seria molt sensat i convenient per al futur del País Valencià mantenir una forta coordinació entre les tres universitats valencianes, per configurar una política universitària específica, pròpia i solidària amb la resta de l'estat. I també reivindicar un augment en el pressupost per a Educació, de manera que cursar estudis universitaris siga a l'abast de tots els qui ho desitgen.

Gil Olcina ha sabut jugar hàbilment —amb la seua dimissió només aprovar els estatuts—. El fracàs, en tot cas, mai no seria seu. Els alumnes dirigeixen les seues crítiques a Maravall, els professors presten suport a la Junta de Govern i el PAS s'esforça a mantenir una certa coherència.

La negociació a tres bandes (Conselleria-Ministeri-Junta de Govern) s'acosta, i les solucions finals influiran en el futur immediat de la Universitat d'Alacant.

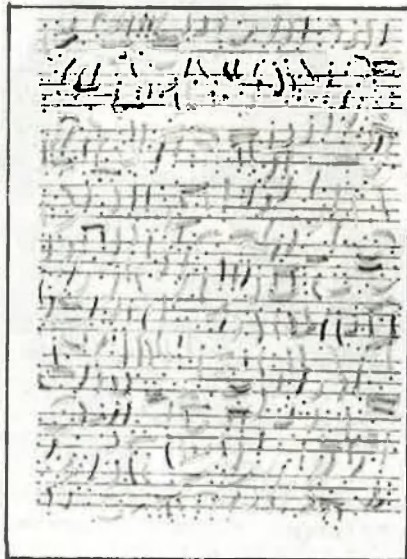
Carme Calvo: la pintura fidel

J. V. ALIAGA

Ningú no dubta, en aquests moments, que la poètica de Carme Calvo ha estat un dels detonadors de l'anomenada *renovació plàstica valenciana dels setanta*. I, al seu costat, podríem esmentar l'obra de Miquel Navarro, Rosa Torres i el rejuveniment important de Martí Quinto i Michavila, junt amb la puixança de l'abstracció americanitzada de J. Teixidor. Tanmateix, seria una greu desconsideració tractar d'analitzar l'obra actual de C. Calvo amb els pressupòsits d'anys anteriors, però, per molta bona voluntat que hi posem, sembla quasi impossible de comentar-ne l'estètica sense les croses del passat.

I això, no cal dir-ho, és degut al pes indeleble d'un llenguatge artístic que la nostra artista, malgrat les petites innovacions, continua reiterant amb monòtona insistència.

La repetició no rau tan sols en l'ús dels mateixos materials (fang, fragments de ceràmica, cordes, fils...) sinó en la constància visual d'unes composicions que s'agrupen entorn d'uns espais que, d'una manera o d'una altra, recorden la disgregació de mosaics que configuren paisatges, retrats o formes abstractes. Pintats o no,

aquests trossos de fang cerquen en la intrínseca associació un món que ens duu dins d'una cosmologia que és ben deutora de Wassily Kandinsky.

Carme Calvo, més enllà d'aquesta mena de rèmores, assoleix un conjunt de mèrits veritablement interessants quan deixa traspuar pertot arreu un esperit personal i íntim, que molts pocs artistes dels temps actuals solen aconseguir. La suggerència és, sense cap dubte, en dels punts a favor, en tant que s'acosta a l'àmbit dels somnis. Un àmbit que domina perfectament i al qual ella és fidel, des de fa ja un bon grat d'anys.

Tanmateix, no es pot menysprear el risc, que és, al capdavant, l'eina creadora que tot artista ha d'esmolar si vol entrar en una altra atmosfera que pugua sorprendre l'espectador.